

Rasprava započeta u Narodnoj skupštini, a nastavljena u medijima o „plaćanju struje“ i „udžbenicima na albanskom jeziku“ potvrdila je to da je politika multikulturalnosti u Srbiji puna slabosti i da ju je neophodno menjati kako bi se obezbedila puna ravnopravnost građana i delotvorno ostvarivanje i zaštita manjinskih prava.

Postojećim propisima podstaknut je segregativni multikulturalizam u kojem su najsnažnije društvene veze između pripadnika nacionalnih manjina i pripadnika srpskog naroda one koje održavaju njihove političke stranke. Kada takve veze izostanu ili kada politički interesi nisu usaglašeni onda ispaštaju građani bez obzira na nacionalnu ili etničku pripadnost. Za građane i državu najpovoljnije je političko i pravno okruženje u kojem se podstiče društvena integracija, jačaju ravnopravnost, poverenje i veze među građanima, a zaštita i očuvanje kulturnih, etničkih identiteta ostvaruje kao deo opštih kulturnih vrednosti.

Međuetnički odnosi u Srbiji zavise i od odnosa među narodima u regionu i ne mogu se posmatrati izolovano, ali državna politika kojom je uređen položaj nacionalnih manjina, ukoliko se teži stabilnom društvu, mora biti prilagođena prirodi multikulturalnosti u Srbiji. Reč je o tome da se građanima, državljanima naše zemlje koji nisu srpskog porekla ne treba udvarati lažnim privilegijama koje su u interesu političkih elita, već da, nasuprot tome, treba stvarati društveni, pravni, kulturni prostor u kojem se građani bez obzira na nacionalnosti i etnije kojima pripadaju osećaju suštinski ravnopravnim.

Da takvi odnosi ne postoje svedoči ne samo pomenuta neprimerena rasprava već i: ustavni galimatijas koji definiše da živimo u državi srpskog naroda i svih građana, šta god to značilo; hvalospevi zakonu kojim je uređeno kako se biraju, koje nadležnosti ostvaruju i kako se finansiraju manjinske samouprave i zanemarivanje činjenice da nikada nije donet zakon kojim se uređuje položaj nacionalnih manjina, odnosno „svih građana“; vođenje jalove rasprave o

strategiji kulture; ekskluzivni razgovori nekolicine političkih aktivista o pitanjima ostvarivanja prava nacionalnih manjina; sijerenje nad navodno „mrtvim evropskim multikulturalizmom“...

Rezultat decenijskog zanemarivanja države da osmisli i sprovede konkretnu politiku multikulturalnosti je „zatvaranje“ građana Republike Srbije u monokulturne etničke zajednice koje egzistiraju jedne pored drugih bez želje da međusobno razgovaraju i rešavaju zajedničke probleme. Po prirodi stvari takva država je dugotrajno nestabilna i ranjiva, i na kraju, ali ne na poslednjem mestu, za ekonomske i privredne reforme neprivlačna investitorima.